

Wonderful

DOOR SANNE-LOT VAN ULZEN

Sanne-Lot van Ulzen houdt zich bezig met het inrichten van vakanties voor gezinnen waarin autisme voorkomt en is tevens manager van een callcenter. Schrijven is een van haar grote passies.

Wat is dat toch dat we in Nederland zo negatief ingesteld zijn? Altijd is dat glas half leeg. We vinden Amerikanen maar rare wezens die alles 'wonderful' vinden. Overdreven.

Maar realiseren we ons eigenlijk wel dat we met onze doemaar-gewoon mentaliteit de medemens met autisme beperken? Want die persoon steekt onbewust zijn hoofd boven het maaiveld uit. Neem het groeten bijvoorbeeld, waarbij we gewend zijn elkaar een hand te geven en als iemand hier niet aan meedoet, dan vinden we dat onbeleefd. We oordelen dus over een ander op basis van het meedoen aan (volgens mij overigens onbelangrijke) regels.

In onze samenleving wordt de handicap van mensen vaak verergerd door ónze houding naar hen. We zonderen ze bij voorkeur af van de samenleving door ze te plaatsen in speciaal onderwijs, waar ze geen gymnastiekles maar fysiotherapie krijgen, of door ze te werk te stellen in de sociale werkplaats. Met veel liefde worden ze opgevangen, want zij zijn zielig en hebben ons nodig en dat doet ons eigenlijk wel goed. Uit bezorgdheid nemen we ze van alles uit handen, waardoor ze nog beperkter worden. Elke vorm van gedrag dat afwijkend is wordt toegeschreven aan de handicap, waardoor de handicap groter en groter wordt. Laatst vertelde een kenner mij dat we in Nederland mensen met een handicap benaderen alsof ze kinds zijn, hier raken ze aan gewend en na bepaalde tijd gaan ze zich ernaar gedragen, omdat ze denken dat we dit verwachten. In het buitenland gebeurt dit veel minder, waardoor deze mensen een hogere mate van zelfstandigheid bereiken. Aangezien het een keuze is om te denken in beperkingen of in mogelijkheden, stel ik voor om met zijn allen voor het laatste te kiezen. Pas dán kunnen we onze kinderen echt helpen. Elk mens wil het gevoel hebben toegevoegde waarde te kunnen leveren aan de samenleving, elk mens wil invloed kunnen hebben op zijn eigen leven. En dat is waar we onze kinderen met autisme mee moeten helpen. Ik ben ervan overtuigd dat

ieder mens iets in huis heeft waarmee hij verder kan, het is de kunst om dit te vinden. We moeten dus met onze kinderen op zoek naar de mogelijkheden en wensen op het gebied van onderwijs, werken, wonen of vrije tijd. Als we dit gevonden hebben, kunnen we kijken welke hulp er nodig is, van school, begeleiders, burens, werkgevers of anderen. Pas dán kan een diagnose belangrijk zijn.

Het is niet eenvoudig om als ouder uit de slachtofferrol te komen. We moeten ons lot en dat van ons kind niet ondergaan, maar zelf initiatief nemen. We moeten denken en handelen vanuit de *wensen* en *mogelijkheden* van het kind, terwijl de wereld om ons heen zich fixeert op de beperkingen. Maar het kan echt. Ik spreek uit eigen ervaring.

Tijdens de vele interviews die ik heb afgenomen voor mijn boek ontmoette ik een orthopedagoog die de cursus Partners in Policymaking geeft aan ouders en gehandicapten. Tijdens deze cursus leer je hoe je samenwerkingsverbanden aan kunt gaan met anderen om je nazaat volwaardig te laten participeren in de maatschappij. Ook geeft hij de cursus Person-Centered Planning waar vanuit de wensen van de gehandicapte persoon samen met hem wordt bekeken hoe deze invulling kan geven aan zijn toekomst en welke hulp hij daarbij nodig heeft. Het zijn twee prachtige hulpmiddelen om ons te leren denken in mogelijkheden en om onze kinderen te helpen een toekomst op te bouwen.

En weet u waar deze cursussen vandaan komen? Juist ja, uit Amerika. Waar veel meer in mogelijkheden wordt gedacht en waar mensen met een handicap al veel beter in de samenleving worden opgenomen. It's wonderful! ■

Als u meer wilt weten over de cursussen, neem dan contact met me op via mijn weblog op www.sannelot-van-ulzen.nl.